

ZASADY I CZYNNIKI ROZWOJU WSPÓLNOTY W KOŚCIELE (PARAFII, RUCHU)

Ta wspólnota kościelna (parafia, wspólnota, ruch itp.) rozwija się, wzrasta duchowo i skutecznie oddziałuje na otoczenie, która:

Głosi Ewangelię ludziom spoza parafii, wspólnoty.

Parafia (wspólnota) rozumie swą misję jako szukanie „zaginionych owiec”, wychodzenie naprzeciw osobom, które nie należą do wspólnoty chrześcijańskiej, przestały uczestniczyć w życiu parafii.

Dbą o odnowę duchową swoich członków.

Ta wspólnota w Kościele przeżywa wzrost, która troszczy się o wymiar duchowy swych członków. Działania ewangelizacyjne są poprzedzone modlitwą. Członków wspólnoty ożywia troska o zbawienie swych braci i sióstr. Ożywia ich troska, by ich znajomi doświadczali mocy zbawczej Chrystusa.

Formułuje i umie zaprezentować swoją wizję.

Rozwijające się wspólnoty w Kościele to te, które posiadają jasną wizję celu, do którego zostały powołane. Przełożeni wspólnoty (parafii) precyzują jej rolę w środowisku lokalnym. Wspólna wizja pasterzy i świeckich prowadzi do przekraczania status quo, zachęca do innowacji duszpasterskich i jest realistyczna. Członkowie wspólnoty „zarażają” innych swym dynamizmem.

Planuje swój rozwój i działalność.

Dzięki planowaniu liderzy wspólnoty ustalają poszczególne etapy, według których należy postępować w celu realizacji wizji. Rozwój wspólnoty i jej sposób oddziaływania na innych trzeba zaplanować.

Dobrze zna środowisko lokalne.

Poznanie środowiska lokalnego pozwala trafnie wybrać rodzaje działalności wspólnoty i

rozplanować je w czasie.

Przekazuje odpowiedzialność i pewną władzę osobom świeckim.

Przełożeni wspólnoty kościelnej, która prężnie się rozwija, nie robią wszystkiego sami, ale przekazują wiernym odpowiedzialność i władzę. Pozwalają świeckim czuć się odpowiedzialnymi za konkretne zadania oraz wspólnie z nimi realizują wizję wspólnoty. Przekazanie świeckim odpowiedzialności pozwala na wzbogacenie oferty duszpasterskiej i form działalności danej wspólnoty.

Formuje liderów świeckich.

Jeśli przekazuje się odpowiedzialność świeckim, należy ich wspierać, towarzyszyć im i zapewnić odpowiednią formację.

Skupia się na zaspokojeniu potrzeb społeczności lokalnej.

Wszyscy członkowie parafii mają za zadanie świadczyć o miłości Bożej przez słowa i czyny. Ważne jest, by parafia opracowała działania, które byłyby odpowiedzią na potrzeby ludzi, zwłaszcza najuboższych i cierpiących.

Określa wymierne cele swej działalności.

Najpiękniejsze marzenia stają się faktem tylko, gdy zostaną ujęte w konkretne cele. Ustalone cele opisują wyniki, jakie zamierza się osiągnąć w ciągu roku, kilku lat.

Organizuje struktury małych grup w ramach dużej wspólnoty.

Celem małych grup w ramach dużej wspólnoty jest: ewangelizacja niewierzących, zaspokajanie potrzeb środowiska, zaspokojenie potrzeby przynależności do wspólnoty, prowadzenie członków do duchowej dojrzałości.

Angażuje członków Kościoła w zadania odpowiadające ich charyzmatom i talentom.

Rolą przełożonego (np. proboszcza) czy lidera jest pomóc członkom Kościoła odkryć posiadane dary i zlecić im zadania zgodne z predyspozycjami, jakie posiadają.

Motywuje i przygotowuje wszystkich swoich członków do ewangelizacji.

Osoby świeckie w Kościele podtrzymując relacje osobiste ze swoimi znajomymi, zachęcają ich do przyścia na spotkania wspólnoty, do skorzystania z jej propozycji, do włączenia się w życie parafii.

Zachęca swych członków do dawania świadectwa wśród bliskich.

Większość osób, które wraca do żywej łączności z Kościołem (np. z parafią), zdecydowała się na to pod wpływem świadectwa znajomych.

Dostrzega w swoim otoczeniu osoby gotowe na przyjęcie Ewangelii.

Wśród osób otwartych na Ewangelię znajdują się ci, którzy przeżywają następujące sytuacje; rozwód, bezrobocie, problemy finansowe, problemy małżeńskie i rodzinne, samotność, urazy, żal, poczucie winy.

Sprawuje „ożywiające” celebracje liturgicznych.

Liturgia we wspólnotach kościelnych, które się rozwijają, przeżywana jest jako budujące doświadczenie, przynosi ludziom radość, pokój, lepsze rozumienie słowa Bożego.

Rozwija w członkach wspólnoty postawę otwartości.

Ciepło, z jakim są witane nowe osoby we wspólnotcie, przemawia bardziej niż piękne kazanie. Zainteresowanie i otwartość na nowe osoby powoduje, że łatwiej im podjąć decyzję o zostaniu we wspólnotcie.

Powoduje ożywienie entuzjazmu i gorliwości członków.

Chrześcijanie, którzy promieniują entuzjazmem i ożywioną wiarą, przyciągają innych do Kościoła, do włączenia się w życie parafii, wspólnoty.

Posiada odpowiednią organizację swojej struktury.

Ważne są takie sprawy materialne jak: swobodny dostęp do kościoła, wykorzystanie nowych technologii komunikacyjnych.

Wdrażanie w Kościele, parafii, wspólnocie czynników wzrostu wymaga szczegółowego planowania i niemal całkowitego poświęcenia się temu zadaniu ze strony przełożonych.

Świeccy zaproszeni są do udziału w ewangelizacji, nie tyle po to by posługiwali innym, lecz przede wszystkim po to, by ich zaangażowanie przyniosło im duchowy wzrost.

Aby parafia się rozwijała, proboszcz i inni księża powinni współpracować ze świeckimi członkami wspólnoty parafialnej. Wszyscy chrześcijanie są Kościołem. Prowadzenie duszpasterstwa czy ewangelizacji zależy od ich zaangażowania, motywacji i entuzjazmu.

Innym czynnikiem powodującym rozwój parafii jest długość kadencji proboszcza i jego współpracowników zaangażowanych w rozwój parafii. Kilka lat może nie wystarczyć do stworzenia dynamicznej wspólnoty, która prężnie będzie się rozwijać po odejściu duszpasterzy.